

Sygn. akt: II C 221/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2011 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariusz Łodko

Protokolant: Przemysław Mazur

po rozpoznaniu w dniu 03 czerwca 2011 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **Stowarzyszenia (...)** w **W.**

przeciwko **W. E. i P. E. (1)**

o zapłatę kwoty 67 800 zł oraz zobowiązanie do udzielenia informacji

I. Zobowiązuje **W. E. i P. E. (1)** do udzielenia w terminie 14 dni informacji o reprodukowanych nakładach oraz ceny sprzedaży nośników z następującymi filmami: (...)

II. Zasądza od **W. E. i P. E. (1)** solidarnie na rzecz **Stowarzyszenia (...)** w **W.** kwotę 1360 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;

III. W pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. Zasądza od **Stowarzyszenia (...)** w **W.** solidarnie na rzecz **W. E. i P. E. (1)** kwotę 3634 zł (trzy tysiące sześćset trzydzieści cztery złote) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Mariusz Łodko

Sygn. akt II C 221/11

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie (...) wniosło o zasądzenie solidarne od **W. E.**, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą „E. D.-tion” oraz od **P. E. (1)**, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) kwoty 67 800,- zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powód domagał się również wyroku zobowiązującego pozwanych, do udzielenia w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia wyroku częściowego informacji o wyprodukowanych nakładach wymienionych w pozwie filmów oraz o cenach sprzedaży nośników z tymi filmami. Uzasadniając żądanie powód podniósł, iż jest jedyną organizacją w Polsce, właściwą do zarządzania prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno - muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, działająca na podstawie zezwolenia Ministra Kultury i Sztuki, a pozwani wielokrotnie filmy na nośnikach obrazu i dźwięku oraz wprowadzają te nośniki do obrotu. Podstawą roszczenia zapłaty stanowi art. 70 ust 2¹ pkt 4 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (tekst jednolity Dz. U. z 2006 r, Nr 90, póź. 631 ze zmianami, dalej w tekście uzasadnienia oznaczona jako **PAU**), który uprawnia właściwą organizację zbiorowo zarządzającą prawami autorskimi do dochodzenia dodatkowego wynagrodzenia z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na nośniku obrazu i dźwięku. Wynagrodzenie zostało wyliczone na podstawie zatwierdzonej decyzją Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego tabeli, która upoważnia do pobierania wynagrodzenia w wysokości 8 % ceny hurtowej nośnika. Zgodnie z porozumieniem zawartym ze Stowarzyszeniem (...) powyższa stawka jest dzielona pomiędzy wszystkich współtwórców, z czego na twórców utworów literackich przypada 30,55 %, a na utwory

muzyczne, słowno - muzyczne i choreograficzne 17,45 %. W przypadku braku ceny hurtowej, przyjęte są stawki minimalne w wysokości 0,54 zł za utwory słowne, muzyczne i choreograficzne w polskim filmie fabularnych, a za utwory muzyczne i choreograficzne w filmie zagranicznym zwielokrotnionym na nośniku DVD stawka ta wynosi 0,20 zł. Roszczenie o udzielenie informacji uzasadnione zostało brzmieniem art. 105 ust. 2 PAU. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

Pozwani żądania nie uznali i wnieśli o jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu. Uzasadniając swoje stanowisko podnieśli, iż posiadanie określonych tytułów w ofercie nie oznacza, iż doszło do zwielokrotnienia, czego powód nie udowodnił. Ponadto zakwestionowano samą legitymację czynną powoda do wystąpienia z żądaniem, gdyż powód sam podaje, że nie jest jedyną organizacją zbiorowego zarządzania. Oznacza to, że nie korzysta z domniemania legitymacji do dochodzenia zgłoszonych roszczeń, wynikającego z brzmienia art. 105 ust. 1 PAD.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. jest organizacją zbiorowego zarządzania, w rozumieniu art. 104 PAD, uprawnioną do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi do utworów słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, pantomimicznych, choreograficznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworach audiowizualnych między innymi na polach eksploatacji obejmujących utrwalanie, zwielokrotnianie, wprowadzanie do obrotu. Legitymuje się umowami o wzajemnej reprezentacji większością liczących się zagranicznych związków reprezentujących twórców oraz umowami z twórcami i autorami utworów w stosunku, do których wykonuje zarząd.

(dowód: okoliczności bezsporne oraz wynikające z kopii decyzji (...) z 23 paź dziernika 1998 roku - k. 14, umów o wzajemnej reprezentacji z wykazem k. 7 - 13, k. 15 - 25, k. 40 - 60 i k. 363 - 373 oraz przykładowe umowy twórcami k. 26- 39)

Stowarzyszenie (...) jako jedyna w P. organizacją posiadająca uprawnienie na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno - muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, w zakresie inkasowania wynagrodzenia należnego współtwórcom utworu audiowizualnego na podstawie art 70 ust. 2¹ PAU, zawarło ze Stowarzyszeniem (...) porozumienie w zakresie podziału inkasowanego na tej podstawie wynagrodzenia, przypadającego (...) za scenariusze i inne utwory literackie twórców zagranicznych. Za warstwę muzyczną, słowno - muzyczną i choreograficzną, wykorzystywaną w filmach polskich jak i zagranicznych, wynagrodzenie pobiera (...). (...) na terenie Polski zezwolenie Ministra Kultury i Sztuki do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych jako całości

(dowód: kopia porozumienia k. 73)

Stowarzyszenie (...) zarządza prawami autorskimi w warstwie literackiej i muzycznej w filmach produkcji polskiej: (...) oraz „(...)” oraz posiada uprawnienie do uzyskania wynagrodzenia za warstwę muzyczną w filmach zagranicznych oferowanych przez pozwanych do sprzedaży pod tytułami: (...)

(dowód: kopie metryk filmów „k. 74 - 182 i k. 337 - 362)

Decyzją z dnia 5 maja 2000 r Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego zatwierdził tabelę wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...), zgodnie z którą, za warstwę słowną i muzyczną filmów zwielokrotnionych na nośnikach obrazu i dźwięku, może on pobierać wynagrodzenie w wysokości 8 % ceny hurtowej nośnika. Stawka ta w oparciu o porozumienie ze Stowarzyszeniem (...) jest dzielona pomiędzy wszystkich współtwórców utworu audiowizualnego i na utwory literackie przypada 30,55 % tej stawki, a na muzyczne, słowno - muzyczne i choreograficzne 17,45 %.

(dowód: kopie decyzji zatwierdzającej tabele wraz z załącznikiem oraz porozu mienia wraz z aneksem k. 183 - 198)

Na podstawie uchwały Zarządu Stowarzyszenia (...) przyjęte zostały stawki minimalne za wykorzystanie utworów w filmach. Minimalna stawka za utwory słowne, muzyczne i choreograficzne w polskich filmie fabularnym zwielokrotnionym na DVD wynosi 0,54 zł, a za utwory muzyczne i choreograficzne w filmie zagranicznym zwielokrotnionym na DVD wynosi 0,20 zł.

(dowód: kopia tabeli k. 199- 203)

W. E. oraz P. E. (1) prowadzący działalność gospoarczą, odpowiednio pod nazwą (...) oraz (...), oferując możliwość zwielokrotnienia i sprzedaży pewnych tytułów filmowych. Zwielokrotniają i wprowadzają te nośniki do obrotu

(dowód: kopie okładek filmów oferowanych przez pozwanych - k. 61 ~ 72, ko pie zaświadczeń k. 227 - 228)

Stowarzyszenie (...) nie posiadał informacji, w jakiej ilości W. E. oraz P. E. (2), w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zwielokrotnili i sprzedali płyty DVD z filmami, jak i o cenie sprzedaży tych nośników. Wielokrotne zwracanie się o uregulowanie należności było bezskuteczne. Z uwagi na brak szczegółowych informacji o wielkości nakładu oraz oferowanej cenie, wynagrodzenie zostało ustalone szacunkowo przy założeniu nakładu każdego nośnika w ilości 3000 sztuk oraz przy stawce minimalne za film zagraniczny 0,20 zł i za film polski 0,54 zł Oferowana na stronach (...) cena nośnika z filmem DVD waha się w przedziale od 30 do 150 zł

(dowód: kopia zestawienia tytułów wraz z wyliczeniem wynagrodzenia - k. 204 - 206; korespondencja stron oraz wezwania do zapłaty k. 207 - 219; wydruki stron (...) k. 220 - 226 i k 374 - 441)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na kopiach dokumentów prywatnych oraz urzędowych oraz wydrukach stron (...), których autentyczność i prawdziwość nie była sporna między stronami. W ustaleniach stanu faktycznego zostały pominięte dowody z kopii złożonych wyroków wraz z uzasadnieniami, gdyż nie zostały złożone na okoliczność ustalenia zgłoszonych faktów. Ponadto Sąd pominął kopie dokumentów złożonych na potwierdzenie wysokości stawek, pobieranych przez inne zagraniczne organizacje z tytułu zwielokrotniania utworów wykorzystywanych w filmach (załączniki od nr 24 do 29 dołączone do pisma z dnia 18 maja 2011 r.). Uprawnienie do pominięcia tych dowodów wynika z brzmienia art 217 § 2 Kpc jako nieistotnych dla rozstrzygnięcia, gdyż nieudowodnienie ilości, w jakiej zwielokrotnione zostały poszczególne pozycje filmów, czyni zbędnym rozważania na temat zasadności zastosowanej stawki do wyliczenia wynagrodzenia. Szczegółowe rozważania w tym przedmiocie w dalszej części uzasadnienia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione w części, co do żądania informacyjnego, zgłoszonego na podstawie art 105 ust. 2 PAU w przedmiocie wielkości nakładów następujących filmów oraz ceny ich sprzedaży

Stowarzyszenie (...) ma legitymację do dochodzenia roszczeń objętych wniesionym pozwem. Z treści zezwolenia Ministra Kultury i Sztuki wynika, iż posiada ona zezwolenie na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów słownych, muzycznych, słowno - muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym na polu eksploatacji utrwalanie, zwielokrotnianie i wprowadzanie do obrotu. Wbrew twierdzeniom pozwanych, nie popartych żadnymi dowodami, na tym samym polu nie działa inna organizacja, która rości sobie z tego tytułu prawa. Faktycznie powód przyznał, iż w zakresie inkasowania wynagrodzenia wynikającego z art. 70 ust. 2¹ PAU zawarł porozumienie ze Stowarzyszeniem (...), co jednak nie oznacza, utracił prawo do powoływania się na domniemanie wynikające z art 105 ust. 2 PAU. Z jego brzmienia wynika, iż domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Wniosek wynikający z brzmienia zdania 2 cytowanego art 105 ust. 1 PAU nie wynika z twierdzeń powoda oraz zarzutów pozwanego

Zakres działania (...), wynikający z właściwej Decyzji Ministra Kultury i Sztuki uprawnia ją do zarząd majątkowymi prawami autorskimi do utworów audiowizualnych przysługujących na polu eksploatacji wymienionym na określonych w zezwoleniu. Jest to uprawnienie do reprezentowania praw do utworu audiowizualnego jako całości, a nie do jego części wkładowych - zatem zakres zezwoleń jest różny. Porozumienie tych organizacji sprawujących zbiorowy zarząd określa sposób podziału pobieranego wynagrodzenia oraz jego inkasa, czyli że (...) pobiera proporcjonalną część wynagrodzenia należną tej części twórców, których reprezentuje, czyli za scenariusze do filmów polskich oraz za utwory muzyczne, słowno - muzyczne i choreograficzne zarówno w filmach polskich, jak i zagranicznych. Taki zakres zawartego porozumienia nie obala domniemania dla powoda, wynikającego z art. 105 ust. 1 PAU.

Z uwagi, iż powód może powoływać się na domniemanie określone w art. 105 ust.1 PAU, w zakresie opisanym wyżej, a wynikających z zezwolenia Ministra Kultury i Sztuki z dnia 23 października 1998 r i w związku z tym, nie ma obowiązku wykazywania, do których konkretnie utworów oraz jakich autorów prawa te zostały mu powierzone pod zbiorowy zarząd. W szczególności, gdy dochodzi wynagrodzenia oraz roszczenia informacyjnego celem wyliczenia należnego wynagrodzenia na podstawie art. 70 ust. 2¹ PAU jako wynagrodzenia stosownego z tytułu reprodukcji utworu audiowizualnego na egzemplarzu przeznaczonym do własnego użytku osobistego. Zgodnie z brzmieniem ust. 3 tego przepisu ustawodawca ustalił w takim wypadku przymus pobierania wynagrodzenia za pośrednictwem właściwej organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi.

Ustawowy obowiązek pośrednictwa organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w dochodzeniu dodatkowego wynagrodzenia oraz szeroki krąg podmiotów uprawnionych do wynagrodzenia uzasadnia narzucenie pośrednictwa organizacji przy dochodzeniu tych roszczeń, gdyż zawieranie umów przez poszczególnych współtwórców oraz ich dochodzenie byłoby niewykonalne w praktyce. W takim wypadku obligowanie powoda do wykazywania praw do poszczególnych utworów i twórców, a w szczególności wykazywania konkretnie, o jakie utwory audiowizualna chodzi, przekreśliłoby sens pośrednictwa zbiorowej organizacji a także zapis ten byłby iluzoryczny, a także wypaczyłoby sens powoływania się na domniemanie z art 105 PAU

Domniemanie z art. 105 ust. 1 PAU będzie mieć zastosowanie również w stosunku do utworów zagranicznych. Domniemanie zawarte w treści tego artykułu upoważnia właściwą organizację zbiorowego zarządu prawami autorskimi do zarządzania i ochrony praw objętych zezwoleniem na zbiorowe zarządzanie oraz zawiera domniemanie legitymacji procesowej w tym zakresie. Z tym drugim domniemaniem związany jest brak obowiązku wykazywania odrębnym pełnomocnictwem upoważnienia do działania w procesie w imieniu uprawnionego twórcy, a sam zakres upoważnienia, w jakim może organizacja dochodzić roszczeń wynikać będzie z zakresu zezwolenia. Powód posiada zezwolenie na zbiorowe zarządzanie we wskazanym w pozwie zakresie oraz polach eksploatacji, faktycznie prowadzi zarządzanie prawami autorskimi w takim zakresie i nie ma konieczności do wykazywania uprawnienia do zarządzania konkretnym utworem. Ponadto domniemaniem z art. 105 ust. 2 objęty jest cały repertuar, w tym i zagraniczny (***System Prawa Prywatnego, tom 13 Prawa autorskie pod redakcją J. Barty, [:] M. Kępiński, s. 592- 593, Warszawa 2007***) Taki pogląd wyraził również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 grudnia 2000 r. (***1 CKN 971/98, OSNC 2001/6/97***), dopuszczając możliwość dochodzenia przez S.rzyszenie Autorów (...) roszczeń związanych z emisją filmów zagranicznych twórców. Celem uwiarygodnienia swojej legitymacji, powód dodatkowo złożył przykładowe umowy, jakie zawarł z zagranicznymi organizacjami zajmującymi się zarządaniem prawami autorskimi do utworów audiowizualnych.

Uprawnienie Stowarzyszenia (...) w zakresie dochodzenia roszczeń w stosunku do utworów pochodzenia zagranicznego, eksploatowanych w Polsce, uzasadnione jest również brzmieniem art 5 ust. 1 PAU. Zgodnie z jego brzmieniem, należy stosować przepisy ustawy polskiej do utworów, których twórca jest obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu. W stosunku do większej ilości państw, a tym samym jej obywateli na podstawie art. 4 Konwencji TRIPS (załącznik do D.U. z d 1996 r, Nr 32 póź. 143). Także uprawnienie takie wynika z Konwencji berneńskiej o ochronie dzieł literackich i artystycznych, wersji paryskiej z 1971 r., której treścią Polska, jak i przeważająca większość cywilizowanych państw całego świata jest związana. Tzw zasada asymilacji zawarta została w art 5 konwencji berneńskiej i ma ona

zastosowanie nie tylko do autorskich praw majątkowych o charakterze bezwzględny, przysługujących producentom utworów audiowizualnych, ale także do praw do tzw. dodatkowego wynagrodzenia dochodzonego na podstawie art. 70 ust.2⁽¹⁾ PAU, i to bez względu, czy taki sam zakres ochrony przewiduje państwo pochodzenia współautora utworu audiowizualnego

W oparciu o powyższe rozważania oraz uzasadnione twierdzenia powoda, wynikające z przedprocesowej korespondencji stron, uzasadnione jest roszczenie powoda określone w pkt 2 pozwu o zobowiązanie do udzielenia informacji o wyprodukowanych nakładach filmów, szczegółowo opisanych w treści żądania oraz o cenie ich sprzedaży. Z brzmienia art. 105 ust. 2 PAU wynika, że w zakresie swojej działalności organizacja zbiorowego zarządzania może się domagać udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat. W tym zakresie, powództwo należało uwzględnić.

Z istoty roszczenie z art. 105 ust. 2 PAU wynika, że przysługuje ono wyłącznie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, a jego wyznacznikiem jest zakres zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (dawniej Kultury i Sztuki). Powód wykazał, iż informacja ta jest jernu niezbędna dla oszacowania roszczeń majątkowych, przy braku wymogu wykazania lub uprawdopodobnienia, że doszło do naruszenia prawa autorskiego. Nie ma również ograniczenia, co do kręgu osób czy podmiotów, przeciwko którym może być kierowane, co oznacza, że może być kierowane do każdego, u kogo niezbędna informacja czy dokument się znajduje. Dopiero niedostarczenie niezbędnych danych i informacji, nawet po uzyskaniu prawomocnego orzeczenia w tym zakresie, uzasadniać może ustalenie wynagrodzenia w oparciu o szacunku, na podstawie art. 322 Kpc **(System Prawa Prywatnego, tom 13 Prawa autorskie pod redakcją J. Barty, [:] J. Bleszyński, s. 695- 697, Warszawa 2007)**

Żądanie zapłaty, oparte na brzmieniu art. 70 ust. 2¹ PAU, poza wykazaniem przez powoda legitymacji czynnej nie zwalnia go od pozostałych ciężarów procesowych, w szczególności od obowiązku wykazania i udowodnienia roszczenia W tym wypadku dokładnego wykazania zarówno zakresu naruszenia (ilości wyprodukowanych nośników z poszczególnymi pozycjami filmów) oraz ich ceny Oczywiście może powód dochodzić wynagrodzenia w mniejszym zakresie, prze określenie wartości ryczałtowej minimalnej za wyprodukowany nośnik z płytą DVD, ale szacowanie ilości nośników nie może być przypadkowe Wbrew twierdzeniom powoda nie można uznać, że z korespondencji stron wynika ilość nośników wyprodukowanych jako średnio 3000 sztuk każdej pozycji. Powód wartość tą przyjął całkowicie dowolnie, gdyż z jedyne pisma pozwanego z dnia 23 kwietnia 2010 r., i na dodatek złożone go jedynie w imieniu firmy (...) czyli pozwanego W. E., wynika jedynie, że średni nakład mógł wynosić 2000 sztuk. Ale i tego oświadczenia, które na dodatek złożyli nie pozwani, ale P. K., nie wynika, jaki był faktycznie nakład reprodukcji poszczególnych pozycji. Dane takie są niezbędne do prawidłowego określenia dochodzonego roszczenia.

Uzyskanie informacji dla prawidłowego określenia roszczeń organizacji zbiorowego zarządzania przewidziane zostało w art. 105 ust. 2 PAD. Wobec braku niezbędnych informacji, powód powinien skorzystać w pierwszej kolejności z tej drogi procesowej Po uprawomocnieniu się orzeczenia zobowiązującego do udzielenia informacji i ich wyegzekwowaniu, należało oszacować zobowiązania pozwanych i wnieść powództwo o zapłatę. Zwrócić uwagę również należy, iż dalszy katalog uprawnień, które mogły służyć również realizacji celu w postaci oszacowania wysokości zobowiązań pozwanych jest określonych w art. 80 PAU. Z uwagi na zakreślony przez powoda zakres rozpoznania nie wymaga on szerszego omówienia. Wnosząc jednocześnie żądanie zapłaty oraz o zobowiązanie do udzielenia informacji, powód musiał liczyć się z faktem, iż jego powództwo o zapłatę zostanie oddalone, jeżeli nie będzie dostatecznie udowodnione.

W ocenie Sądu Okręgowego, roszczenie o zapłatę zostało zgłoszone przedwcześnie z uwagi na brak dostatecznej ilości informacji. Wniosek powoda o wydanie w zakresie roszczenia informacyjnego wyroku częściowego nie miał uzasadnienia procesowego. Zgodnie z brzmieniem art. 317 § 1 Kpc, sąd może wydać wyrok częściowy, jeżeli nadaje się do rozstrzygnięcia jedynie część żądania lub niektóre z żądań pozwu. Zgodnie z poglądami doktryny, taka sytuacja może mieć miejsce, gdy niezbędne jest przeprowadzenie postępowania dowodowego, co do części ze zgłoszonych żądań. Warunkiem niezbędnym wydania wyroku częściowego jest, aby do rozstrzygnięcia nadawała się część roszczenia, lub niektóre z żądań pozwu. Czyli muszą być spełnione przesłanki z art. 224 Kpc, a więc muszą być przeprowadzone

dowody zgłoszone przez strony procesu, zarówno w formie pozytywnego ich dopuszczenia, jak i pominięcia na podstawie art. 217 § 2 Kpc (**por. A. Zieliński, Komentarz KPC t. I, Warszawa 2005, art. 317 Nb1, Wydawnictwo C.H.Beck**) W przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe było zakończone - pełnomocnik powoda ostatecznie na rozprawie w dniu 3 czerwca 2011 r cofnął wniosek zgłoszony w trybie art. 248 Kpc o zwrócenie się do tłoczni - tak więc istniały przesłanki do wydania wyroku końcowego dla wszystkich zgłoszonych roszczeń. Nawet pomijając zasadność i skuteczność cofniętego wniosku, nie było podstaw do wydania wyroku częściowego w zakresie roszczenia informacyjnego. Obydwa roszczenia, o zapłatę i informacyjne z art. 105 ust. 2 PAD mają samodzielny byt Oczywiście, że brak danych, które powód chce uzyskać na podstawie roszczenia informacyjnego uniemożliwił mu sprecyzowanie roszczenia o zapłatę. Jednakże braki w takim zakresie nie uzasadniały orzekania częściowe w tym zakresie z uwagi na nie spełnienie przesłanek do takiego orzekania, wymienionych w art. 317 Kpc. Do rozstrzygnięcia nadawała się zarówno jedno jak i drugie roszczenie, z tym zastrzeżeniem, że jedno nie zostało udowodnione, co nie oznacza, iż w tym zakresie były przeszkody do zamknięcia rozprawy. Powód wniosków dowodowych celem udowodnienia roszczenia o zapłatę nie zgłaszał. Tak więc powództwo o zapłatę zostało rozpoznane na podstawie dowodów przedstawionych do zamknięcia rozprawy.

Na marginesie dodać należy, iż z cytowanych poglądów doktryny wynika, że wyrok częściowy ma prejudycjalny charakter i nawet dopuszcza się możliwość zawieszania sprawy w części nierozstrzygniętej do czasu jego uprawomocnienia się (**A. Zieliński, art. 317 Nb 4, op. cit**). Nie negując tego poglądu, w ocenie Sądu Okręgowego, nie ma on zastosowania w rozpoznawanej sprawie, gdyż prejudycjalność rozstrzygnięcia znajdzie zastosowanie w wypadku, gdy przedmiotem rozpoznania wyrokiem częściowym jest część jednego całego roszczenia i prejudycjalność związana jest z materialną podstawą, z którą związanych jest wiele różnych żądań majątkowych. W rozpoznawanym wypadku obydwaj żądania mają samodzielny i niezależny byt. Roszczenie informacyjne, oparte na art. 105 ust. 2 PAU nie ma prejedycjalnego znaczenia dla żądania zapłaty z art. 70 ust. 2¹ PAU, a jedynie może stanowić podstawę do oszacowania ich wielkości oraz wymagalności

Biorąc pod uwagę powyższe, należało orzec jak wyżej.

W części uwzględniającej powództwo o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 Kpc w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, póź. 1349 ze zmianami), zasądając zwrot opłaty od pozwu w wysokości 1000 zł oraz 360 zł kosztów zastępstwa procesowego.

W części, w jakiej żądanie zapłaty zostało oddalone o kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 Kpc w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. 2002, Nr 163, póź, 1348 ze zmianami)